



ԲԱԶՄԱՎԵԿ

ՕՐԱԳԻՐ

ԺԵ ՏԱՐԻ, ԹԻՒ 19.

1857

ՀՈԿՏԵՄԲԵՐ 1.

բարոյական

ՆԿԱՐԱԳԻՐ

Մեծանձնութիւն :

Վեծանձնութիւնը այնպէս իրական բան մըն է, ինչպէս առողջութիւնը, և այլն : Վարդ մը՝ որ բախտին կ'իշխէ, և զօրաւոր միջոցներով բարձր վախճան ներու կը հասնի, և որ իր գործունեութեամբը, համբերութեամբը և կամ խորին խորհուրդներով՝ կը նուածէ ըզմարդիկ, դժուար է որ այս աստիճանի հանճարաւոր անձին վրայ չզգայ մէկը ազնուական իրականութիւն մը : Ի՞այց սակայն չկայ անանկ զուտ բան մը, որով չզեղծանին մարդիկ առանց դժուարութեան :

Վեծանձնութիւնը՝ բարձր բնական ազդում մըն է, որ դիմել կու տայ զմարդ որ և իցէ տեսակ մեծ բաներու, բայց դէպ 'ի բարին կամ դէպ 'ի չարը

կը դարձընէ զինքը՝ իրեն կրիցը, լուսաւորութեանը, դաստիարակութեանը, բախտին, և այլն, համեմատ : Վս ձիրքը՝ հաւաաար տեսնալով զինքը երկրիս վրայի եղած բարձրագոյն առարկաներուն հետ, երբեմն ամէն տեսակ ջանքով կամ հնարքներով ետեւէ կ'ըլլայ մարդկային բաները ընկճելու իրեն տակ, և երբեմն արհամարհելով զանոնք, ինքը ինքիրեն անոնց տակը կ'ընկճի՝ առանց նուաստանալու իր աս ընկճելովը, որովհետեւ իրեն սեփական մեծութեամբը լցուած՝ ծածուկ կը հանգչի անոնց վրայ, ուրախ ըլլալով որ ինքը իր անձին տերն է : Վհ, ինչպէս գեղեցիկ է մեծանձնութիւնը, երբոր առաքինութիւնն է առաջնորդ բոլոր իրեն

շարժմունքներուն . բայց ի՞նչպէս վտանգաւոր է , երբոր կարգէ կանոնէ դուրս կ'ելլէ : Արևակայէ մտքիդ մէջ զլատիլինա իբրև մարդ մը , որ իր տոհմին ազնուականութեան բոլոր նախապաշտմունքները ոտքի տակ առած , աշխարհքս կերպարանափոխ ընելու ու հռոմէական անունն անհետացընելու կը խորհի . և մտածէ որ աս յանդուգն հանձարը՝ հաճոյից մէջ ընկղմած կը սպառնայ աշխարհքիս , և անառակ ու աւազակ մարդիկներէ խումբ մը կը կազմէ , ուսկից կը սոսկան Հռովմայ բանակներն ու իմաստութիւնը :

Ի՞սպիսի բնաւորութեամբ անձ մը ի՞նչ աստիճանի կրնար առաքինութեան սահմանն ընդարձակել , թէ որ բարւոյն հետեւէր . բայց ժամանակին դժբաղդպարագաները զինքը անօրէնութեան մղեցին : Ալատիլինա 'ի ծնէ հաճոյից եռանդուն սէր մը ունէր , զոր օրինաց խստութիւնը կը դառնացընէր ու կը ձնէր . իր շուայտութիւնն ու զեղխութիւնները կամաց կամաց եղեռնաւոր խորհրդոց մէջ ձգեցին զինքը . Երբոր մերկ մնաց իր ինքերէն , վատանուն , ու դիմացը արգելքներ դրուած , այնպիսի վիճակի մը մէջ տեսաւ ինքըզինքը , որ աւելի դիւրին էր կործանել զհասարակապետութիւնը՝ քան թէ կառավարել . և չկրնալով իր հայրենեացը դիւցազնն ըլլալ , անոր տիրապետելու սկըսաւ մտածել . Ի՞սպիս մարդիկ շատ անգամ աղէտալի դիալուածներով և կամ իրենց վիճակին դիրքովը եղերանց մէջ կը սահին կ'իյնան . այսպիս իրենց առաքինութիւնը իրենց բախտէն կը կախուի ¹ : Ի՞նչ կը պակսէր Ալեսարու . բայց եթէ թագաւոր ծնած ըլլալ : Ի՞նուաբարոյ էր ինքը , վեհանձն , առատածեռն , քաջասիրտ ու գթած . իրեն պիս յարմար ուրիշ անձ մը չէր

կրնար գտնուիլ աշխարհքս կառավարելու ու երջանկացընելու . թէ որ իր հանձարոյն հաւասար ըլլար իրեն բախտն ալ , անարատ կ'ըլլար իրեն կեանքը . բայց որովհետեւ ինքը ինքիրեն բռնի արգունական աթոռն ելաւ , իրաւունք սեպեցին արդարութեամբ բռնաւորաց կարգը դնելու զինքը :

Ի՞սկէ կ'իմացուի , որ մոլութիւններ կը գտնուին՝ մեծամեծ ձիրքերու հետ միացած , և հետեւաբար՝ կան մեծամեծ ձիրքեր , որ զատուած են առաքինութենէ : Ոչաւօք սրտի կը խոստովանիմ այս Ճշմարտութիւնը . տիսուր բանէ՝ որ բարեսրտութիւնը միշտ ընկերակից չէ ուժի հետ , և թէ արդարութեան սէրը ամէն մարդու վրայ ու իրեն կենաց բովանդակ ընթացքին մէջ չզօրանար հարկաւորապէս քան զամէն ուրիշ սէր . և ոչ միայն մեծ մարդիկ ախտերու գերի կ'ըլլան , այլ նոյն իսկ առաքինիք ալ կը գէշնան և բարւոյն մէջ անհաստատ են : Աւ սակայն ով որ առողջ է , ով որ զօրաւոր է՝ զօրաւոր է , և այլն : Ի՞ուաքինութեան անհաւասար վիճակը , տկարութիւններն որ անոր կապակցեալ են , ախտերն որ ամենէն գեղեցիկ վարքերը կ'անպատուեն , մեր բնութեան՝ որուն վրայ յայտնապէս կը տեսնուի մեծութիւնունուած՝ մեր բնութեան աս անբաժան թերութիւնքը , չեն աւրեր մարդուս կատարելութիւնները : Ի՞նոնք , որոնք կ'ուզեն որ մարդիկ բոլորովին բարի ըլլան կամ բոլորովին չար , բացարձակապէս մեծ կամ նուաստ ըլլան , չեն Ճանչնար մարդկային բնութիւնը : Ի՞մէն բան խառնուրդ մին է մարդկանց վրայ . իրենց ամէն բանը սահմանաւոր է . ու նոյն իսկ ախտելինին ալ չափ մը ունին :

ԳՈՎՆԱՐԿ

¹ Հեղինակը հոսանելու , ի՞նչպէս յօդուածին ուրիշ աւղերն ալ . քաղաքական առաքինութեան վրայօք կը խօսի , ու անոր համար պարագաներու վրայ կը կապէ զայն . ապա թէ ոչ բացարձակ առաքինութեան համար նոյն բանը չէր կրնար զուրցուիլ :